

© Phile Deprez

INFINITY FOREVER – Mats Vandroogenbroeck & Jonas Baeke/Kopergietery

Van hier tot aan de ruimte en terug

Liesbeth De Clercq

Liesbeth De Clercq behaalde een master Theater- en Filmwetenschappen aan Universiteit Antwerpen. Ze is als dramaturg actief in het jeugdcircuit.

Voor eeuwig en altijd, dat droomt elke romantische ziel. Wie hoopt op zo'n einde in *Infinity Forever* (12+) komt van een kale reis terug.

In *Bambiraptor* keerden ze het kinderbrein binnenstebuiten, nu verkennen Jonas Baeke en Mats Vandroogenbroeck de krichten van het gebroken hart. Vervoegd door Maria Magdalena de Cort beschouwt het makersduo de (stukgelopen) jeugdliefde vanuit een tienerperspectief.

Lulu, gespeeld door de Cort, voelt zich even benauwd als haar kamer. De muren van de lange smaller wordende tunnel komen letterlijk op haar af. Een groot zwart gat aan het einde van die gang wacht op haar. Aan het op de vloer geprojecteerde raam typt ze het 1000ste niet-verstuurde berichtje naar haar ex-vriendje Snipper, vertolkt door Baeke. De omlijsting lijkt sterk op een tralies. Aan een verstrikkend kluwen van emoties probeert ze te ontkomen.

Om de pijn te verzachten, vlucht ze in haar verbeelding. Door terug te grijpen naar het verleden herbeleeft ze haar herinneringen. Die flashbacks reconstrueren de tienerliefde. De drie acteurs spelen de memorabele fases van die historie na: de eerste ontmoeting, het moment waarop ze hopeloos verliefd wordt, de eerste kus, de stilte, de break-up, ... Bij elke opvoering schuift een bordkartonnen schilderwerk dat de setting duidt uit de wand van het decor. Stuk voor stuk prachtige kleine kunstwerkjes van de hand van Emiel Rambeaux Vandekerckhove.

Even vlak als de kartonnen schilderijen is de veruiterlijking van de personages. Als levende poppen in een schouwspel verschijnen en verdwijnen ze karikaturaal voor de decorstukken. Met hun beschilderde kostuum liggen ze in het verlengde van de scenografie. Die verschijningsvorm contrasteert met Lulu's rijke belevingswereld.

Mooi detail: ze is het enige karakter met een 'echt' kostuum. Om haar gewaarwordingen taal te kunnen geven, mijden Baeke en Vandroogenbroeck beladen tekst. Wat de personages voelen ligt niet louter in de woorden zelf, maar in de uitdrukking ervan. Al zingend geven ze in musicalstijl bloot wat er werkelijk onder hun voorkomen schuilt. Door het genre te persifleren met humor en overdrijving mijdt *Infinity Forever* kleffe romantiek.

“Door hun telescoop scherp te stellen op een tienerromance,
zoomen Baeke en Vandroogenbroeck in op het universele thema
van het gebroken hart.”

De herbeleving van herinneringen laat Lulu ook toe om het verleden opnieuw in te kleuren. In een geënceneerde filmopname 'rescript' ze de break-up. De rollen zijn nu omgekeerd: Snipper smeekt Lulu, gespeeld door Vandroogenbroeck, om te blijven. Ze kijkt niet langer toe, maar neemt letterlijk de regie weer over haar eigen leven. Al helt dat beeld snel over. Aanmanend tot rede minimaliseert Snipper haar gevoelens: “Ze zijn gewoon van karton.” Lulu wordt weggezet als te emotioneel en onbeheerst.

© Phile Deprez

Ook in de voorafgaande scène wordt ze getypeerd als een speelbal van haar emoties. Ze gebiedt Snipper te rouwen over haar gespeelde dood. Een nieuwe poging om de afloop te controleren. Het drietal zet elk personage karikaturaal neer. Lulu's gevoeligheid is dus lang niet de enige uitvergrootte karaktereigenschap. Toch voelt haar portrettering soms als een gemiste kans doordat het drama ongewild haar kwetsbare kant overschaduwet.

“Infinity Forever verbeeldt de liefde als de ruimte: zweven in het
luchtledige of verdwalen in het donker.”

Het zijn Lulu's ouders die haar terugwerpen naar de realiteit. Toegewijd probeert haar vader vanachter zijn keukenblok contact te maken. Hij behoudt het vertrouwen dat het verdriet op een dag overgaat. Als astronoute overschouwt haar moeder ver verwijderd de situatie. Vanuit haar perspectief is wat leeft en beweegt op aarde nietig. Het is die blik van buitenaf die Lulu uiteindelijk troost biedt. Ontroerend hoe haar onbereikbaarheid onmisbaar wordt.

© Phile Deprez

Het eindbeeld doet denken aan de film *Boyhood* (Richard Linklater, 2014), een coming of age die gedurende twaalf jaar lang een beeld schets van een opgroeiende tiener en zijn omgeving. In beide verhalen luidt de inrichting van een nieuwe (studenten)kamer een volgende levensfase in. Loskomend van hun ouders staan beide hoofdpersonages met de ene voet in het verleden en de andere in de toekomst. De lege ruimte is als een veelbelovend wit blad met nieuwe mogelijkheden en kansen, terwijl de fotokadertjes aan de muur verhinderen dat herinneringen vergeten worden. In hun poging om liefdesverdriet te ontraadselen, blijven de makers trouw aan de realiteit – een gebroken hart heelt door de tijd. Wel spelen ze het klaar om die grootsheid in krachtige beeldspraak te vatten. Waar de taal ontoereikend is, nemen beeld en vorm het over. *Infinity Forever* verbeeldt de liefde als de ruimte: zweven in het luchtledige of verdwalen in het donker. Door hun telescoop scherp te stellen op een tienerromance, zoomen Baeke en Vandroogenbroeck in op het universele thema. In hun wereldkosmos ontvouwt zich een bordkartonnen safe space waar we zwevend in onze eigen baan proberen te ontkomen aan het uitzichtloze.